

L'escriptor no trobava la posició exacta per començar a escriure. Va tamborinejar a prop del teclat i va fer un parell de glops del te mig fred que sempre es posava a una tassa d'Edimburg que ja tenia el marge escantonat, convençut que tard o d'hora s'hi acabaria tallant, però no podia desfer-se'n perquè li portava massa bons records, i beure d'allà era com reviure la part bonica de la seva vida a Escòcia. Però ara es removia inquiet a la cadira mentre el rellotge del lateral inferior de l'ordinador l'advertia de l'hora. Eren les dues de la matinada. Va sospirar i es va aixecar abans no fos massa tard. Abans, qualsevol posició era vàlida per escriure. La cadira bona, de fet, havia arribat arran de la publicació del seu primer llibre, que va aparèixer mencionat al suplement d'algun diari i es va traduir a un parell d'idiomes. A l'escola ja els ho avisava el professor Don Benito: Cargáis como burros y eso os va a traer consecuencias de viejos. Però ells eren nens i no se l'escoltaven. Només quan s'acostava amb un regle i els demanava que ajuntessin els dits. Aleshores, ningú no entenia de raons. I si bé era cert que no es podia queixar de mal d'esquena pròpiament dit perquè ell sempre posava poca cosa a la motxilla, un llibre i prou, ara sovint havia de canviar la posició. El bany ja era una altra història. Això és el que va pensar mentre caminava com un cavall islandès per arribar a temps a la tassa del vàter. La bufeta ja no tenia la resistència d'abans. Ara era tan poc estable com la pell de sota els braços. Sempre s'havia preguntat per què era tan poc flexible. Però abans d'atabalar-se buscant respostes científiques, va agafar una revista gratuïta que estava al damunt del cove de la roba bruta i va obrir-la per la primera pàgina que va trobar: l'horòscop. Pensaràs en ella. Cap novetat. Després, va alliberar un esbufec de frustració: ni allà trobava la posició correcta, renoi.

La Júlia s'estava llegint l'horòscop una altra vegada. Aquella revista sempre l'encertava, però aquella setmana li feia la murga de debò. Com podia ser, que digués que era millor estar-se d'enviar-li un missatge a en Jofre? Bé, no ho deia textualment, però deia que més valia que no confessés els seus sentiments a ningú, perquè podien no ser recíprocs i Venus no la podria protegir del disgust. És que a més deia que ni se li passés pel cap de dir-ho a aquell leo amb qui fa temps que somieges, i en Jofre era leo. Per un dia no era verge, però el que comptava era el dia que havia tret el caparró per

allà baix, i en Jofre li havia ensenyat el seu DNI més d'una vegada. Els agradava riure's de les cares que feien al carnet d'estudiant i al DNI. La seva foto era la mateixa, però la d'en Jofre no. I era veritat que en les dues imatges feia la mateixa cara d'espaordit: Júlia, què vols, si t'enfoquen amb un flaix més potent que un ovni avariàt. I després, riure i més riure. En Jofre li agradava principalment per això. Perquè la feia riure. Ella encara estava enamorada d'en Guillem, però que li fes el salt durant l'Erasmus no li ho perdonaria mai, i mira que ella ja el va advertir, que si volia ho deixaven un temps, però ell va insistir perquè seguissin. I quan va rebre el missatge al WhatsApp on ell li demanava perdó pel que havia fet, ella va tenir-ho clar i va trencar l'endemà mateix. És que el missatge li havia enviat a altes hores de la matinada, i ella tenia per costum dormir els dimarts a les dues del matí. Normalment, excepte aquell dia, perquè tenia examen l'endemà i al tren no podia estudiar. Últimament, tothom portava l'altaveu del mòbil activat. Ja no s'estilaven, els auriculars, i ella no es podia concentrar amb un paio escoltant *reggaeton* just al seu costat. Va tancar la revista, es va aixecar de l'estudi i es va dirigir a la cuina de puntetes. Un cop allà, els ulls li van brillar més que el matí que llegia un missatge d'en Jofre desitjant-li un bon dia. Una rajola de la seva xocolata preferida a punt per acompanyar-la mentre estudiava Filosofia. Es va preguntar si Plató coneixia la xocolata. I si li agradava tant com a ella. Després, va badallar.

En Jofre va badallar. S'estava acabant la pizza quan va comprovar que no feien res de bo a la tele. Va contemplar l'opció d'entrar a Netflix una estona, però l'Instagram li va semblar més bona pensada. Es va agafar la tauleta i una xocolatina i va començar a tafanejar la vida dels altres. Era tard, acabava d'arribar del concert que un de la banda havia concertat a una sala de concerts prou famosa per no renunciar-hi, encara que fos com a teloners. Tothom començava d'una manera similar, si fa no fa. Excloent els fills de reis i reines, de ducs i comtesses o aquells que sembla que portin un boix grèvol de quatre fulles enganxat al... Bé, allà. Des que estava amb la Júlia, parlava millor. També s'havia notat una millora en l'humor. L'altre dia, fins i tot la mare li ho va fer notar: Jofre, you look different today. I ell li va enviar un petó per l'Skype. No li ho va dir, però ella ho va endevinar: El meu darling està enamorat. Però enamorat de veritat.

De veritat que no hi ha cap monstre a sota el llit, fill. En Daniel estava arraulit contra el capçal. Ell mateix es va armar de valor i es va estirar de panxa a terra per treure el cap a aquell racó tan fosc que la seva mare enfocava amb la llum del mòbil. Però es podia amagar a tota aquella zona de foscor, que els monstres són intel·ligents de veritat i se les saben totes. Total, la seva missió a la vida és espantar. Ell ho sabia de primera mà, d'aquella vegada que va entrar a un túnel del terror i gairebé es fa pipí a sobre. Però volia acompanyar al papa. I ser tan valent com ell. I ho va ser, perquè es va aguantar. El monstre. Era a sota el llit. Les últimes nits tenia molts malsons, però ell sentia el soroll que feia el monstre quan empenyia la porta i entrava a l'habitació. No ho deia pas per dormir amb la seva mare, que ell ja era gran, feia dies que s'havia tret els bolquers i gairebé mai no se li escapava el pipí. I si algun dia es llevava més xop que els dies que es posava als bassals sense botes d'aigua, ell solet treia els llençols i els deixava a dins la rentadora. Quan tenia por, se li escapava el pipí. I ara estava trist, però no tenia ningú amb qui parlar-ne. Tampoc la mestra, la Laia, que s'acostava Nadal i no sabia si els reis li portarien res o no, perquè els cridava algun cop. Es clar que havien de fer l'àlbum, la postal, i el poema no se'l sabien molt bé, però la Laia era dolça com una piruleta i, feia uns dies, potser també ella tenia malsons o també rebia al monstre de la foscor a casa. I llavors era normal, que es posés així. Ell també estava més trist que de costum. No li agradava gens, això d'anar canviant de casa. Amb la mare era més divertit. El renyava més que el pare, però a casa hi tenia totes les joguines, llibres i peluixos que necessitava. A casa el pare hi havia una noia que gairebé no coneixia i el pare només la mirava a ella. Es clar que potser tampoc era tan mala idea. Segur que els reis li deixarien el doble de regals, aquell any. Uns quants a casa la mare, uns quants a casa el pare. Tenia raó la Laia quan els deia que totes les coses tenien una part bona.

La part bona era que ara ja l'havia aconseguit esborrar del WhatsApp. Això era un gran pas per a la Humanitat. Neil Armstrong estaria orgullós d'ella si encara fos viu: I tant que sí, Laia, jo vaig pujar a la lluna, tu l'has bloquejat a WhatsApp. Apa, d'aquí res, ja et podràs buscar a la Viquipèdia. Laia Aranda: la proesa del segle XXI. Ella sola ha aconseguit fer el que molta gent es resisteix a fer. No calia anar-lo buscant a les xarxes socials. No hi trobaria res de bo. Res del que hi anava a buscar.

Ningú no penja fotos tristes al Facebook; encara que estigués passant per un mal moment, triaria les fotos boniques com fa tothom. Feia temps que només li sortia un tic. Encara que només anés amb wi-fi, ningú no pot estar tant de temps desconnectat del mòbil. Potser li havia passat alguna cosa... Impossible, hauria sortit a les notícies. No era el més famós del món, però sempre que es moria un escriptor, al telenotícies se'n feien ressò. A més, ell tenia el costum de tenir el mòbil al costat de la tassa de te, sempre a mig refredar, excepte quan ella tocava el timbre, que llavors ja es refredava del tot. No havia gosat anar a casa seva a demanar-li explicacions. En part, perquè un dia que havia plorat com una Magdalena al cafè del seu amic, ell li havia dit: Laia, ni se t'acudeixi. Sempre que es demanen explicacions, s'obté una resposta que no et satisfà. Desenganya't, el silenci sempre té la mateixa interpretació. Quin mal feia la ignorància, renoi. I tu no et recreïis en el dolor, perquè qui té el problema és ell, que t'ha perdut. Jo ja et vaig dir que la diferència d'edat acabaria sent un problema per a ell. Després, l'Eloi va ser contundent: Apa, reina, ves a mocar-te al lavabo, que em toca obrir el bar o m'arruinaràs. Com que t'estimo molt, quan tornis, et trobaràs una xocolata desfeta a la teva taula preferida. Ella el va abraçar. No va caldre res més. La Laia es va dirigir al bany mentre l'Eloi movia el cap a dreta i esquerra. La xocolata era més miraculosa que el llibre d'autoajuda més venut. Amb aquella olor, fins i tot el desamor es desfeia una mica.

Una mica més i no té temps d'agafar-lo. Tenia el mòbil silenciats però just al seu costat, amb vibració. Eren gairebé les tres de la matinada i ja gairebé se sabia la normativa gramatical millor que Pompeu Fabra. Gairebé. L'Esperanza Gracia ja devia haver predit el futur d'uns quants. Això mateix li va confirmar ell a l'altra banda de l'auricular: Li acaba de dir a una noia que ha trobat l'amor de la seva vida i ella li ha dit que avui només ha parlat amb el caixer del supermercat, que demà passarà a donar-li el telèfon. T'ho pots creure? La gent es creu aquestes coses... Ella es va mossegar els llavis. Com dir-li que acabava de col·locar la revista de referència a sota els apunts i que no li confessaria els seus sentiments perquè ell era leo i ella supersticiosa. Ell ja sabia que ella era supersticiosa. S'havien trobat algun gat negre i les escales eren obstacles que ni el Mario Bros sortejaria tan bé: Jofre, no cal passar per sota, vine. Una vegada, en uns grans magatzems, havien

demanat passar per dins del magatzem perquè era l'única manera de no passar per sota una escala. I ell l'acompanyava, perquè li agradava tot d'ella, fins i tot les seves rareses. De fet, sempre li deia que hauria pogut ser la musa de Els Catarres. Tot el que canten, podria anar dirigit a tu. I ella reia i hi treia importància. I ell també reia, i mentrestant buscava a Internet la gira de l'Antonio José. A ella li encantava aquell músic des que havia sortit d'un reality. M'agrada per la veu. I ell deia ja, preguntant-se si fos una mica més lleig si li agradaria igual. Però volia fer-la feliç, i volia regalar-li un parell d'entrades pel seu concert pocs dies abans de Nadal. El millor regal, però, li faria ella si li demanava que l'acompanyés. Amb la Júlia li passava això, que dubtava. S'ho passaven bé però mai no s'havien fet cap petó. Però les llargues converses alguna cosa havien de voler dir. No obstant, no podia oblidar-se d'aquell dia que li va fer pessigolles i ella, plorant de riure, li havia etzibat: Para, Guillem, para! Guillem. Ell no es deia Guillem. I Jofre i Guillem només tenien en comú una vocal. Una vocal. I una altra. Ai. Ai. Això li havia dit l'Eloi quan la Laia li havia dit que no estava centrada: He cridat als meus alumnes dos cops aquesta setmana, Eloi. Jo no suportó els crits. No m'agrada el xantatge emocional. A un li he dit que si no es posava la jaqueta per anar al pati, que s'oblidés de cagar el tió. Jo no soc així, Eloi. Jo no soc així. I després, l'Eloi i les seves sorpreses. La caixa de Pandora, al seu costat, era poc creativa. Laia... Tinc dues notícies. Quina vols primer. La bona. La bona és que tanco el bar fins el dos de gener i així podem marxar de viatge. No tindràs xocolata desfeta, però podràs posar distància a tot això que et preocupa. I la dolenta, llavors? Que jo trio el destí. I no ploris, encara. Reserva't les llàgrimes per quan sàpigues el lloc que he triat...

Havia triat un títol que no li feia el pes. De ben segur que l'editor li tiraria per terra. L'editor, un escriptor frustrat que sempre li deia que els seus títols eren massa llargs. La portada dels teus llibres hauria de ser més gran que la mitjana només perquè hi cabessin els títols. Però *Les magnòlies de la senyora Gertrudis* i *Un pètal per cada dia de la setmana* són massa llargs. A part, no donen cap pista del text. Tant podria ser un assaig com una obra de teatre. Un recull de poesia o una novel·leta de principiant. El seu editor no tenia gens de tacte. Es clar que potser l'havia influenciat més del que estaria disposat a reconèixer. Perquè ell tampoc tenia tacte amb la gent. Als seus lectors, se'ls volia

treure ràpid de sobre. L'incomodava la cua. El seu editor, una vegada que estava entre l'autor més venut i un personatge televisiu, se li va atansar per darrere i li va etzibar: Vols fer el favor de retenir-los? Tens quatre lectors, ells en tenen cinquanta o dos-cents. Queda el teu espai buit i la nostra editorial té un prestigi que ni tu ni ningú ens farà perdre, m'has entès? Ell va acotar el cap perquè una lectora li acabava de col·locar un llibre al davant: Pots anar ràpid, sisplau? Perdo el tren. I ell va trobar de molt mal gust el que li havia dit l'editor. Quins mèrits es penjava, si s'havia trobat l'editorial dempeus, fundada pel seu avi. Ell, en canvi, havia hagut d'escriure molt i enfrontar-se a avis i pares quan els va dir que no seguiria amb el negoci familiar, una carnisseria a ple rendiment que va acabar penjant el temut cartell: *Tanquem per jubilació. I el nano no vol seguir amb el llegat. Quina pena.* L'autor del text era el seu pare, un poeta desaprofitat. Ell era fill únic. I l'únic fill tenia pardalets al cap i volia escriure. No t'hi guanyaràs la vida, li van dir tots. S'equivocaven, però cap d'ells va poder tastar la mel del seu èxit. Don Benito sempre els deia que l'èxit no es podia buscar ni definir. Pero lo cierto es que, de esta clase, si triunfa uno, ya será un triunfo.

El triomf de fer-la somriure. De sentir-la a l'altra banda del telèfon. De compartir matinada. Ei, però no et vull treure estona d'estudi. Jofre, sisplau, ara ja no retinc res. És per no tenir remordiments, que em quedo fins tard. Demà m'he de llevar d'hora però potser m'adormo, que ja porto una setmana així. M'ho torno a llegir i vaig a dormir. Són les quatre de la matinada. Ara ja ningú no està despert. Home, el meu pare sí. Ah sí? Escriu de nit? Això diu. No ho sé, fa temps que vaig marxar de casa. Jofre... Què. No res, que m'ha agradat parlar amb tu. Ah, es clar. A mí també. Bona nit. Bona nit... Va penjar amb un somriure similar al de la Mona Lisa. Després, mentre amuntegava tots els apunts del darrer examen, el mòbil va tornar a vibrar. Li hauria quedat alguna cosa per dir-li? Millor que no, que l'horòscop deia... Ella va agafar el mòbil d'una revolada i se'l va col·locar a l'orella: Encara t'ha quedat alguna cosa per dir-me? I, aleshores, el batec a ralenti: Júlia, soc jo. No pengis.

No pengis, ara estic per tu, Eloi. Un moment. Aquest grup familiar em té martiritzada. No paren d'enviar vídeos. Es trucaven sempre per WhatsApp. L'Eloi aprofitava quan tenia poca feina per posar l'altaveu mentre netejava els últims gots. La primera opció de l'Eloi era París, però van estar

d'acord que potser no era el millor lloc per anar. A París tot és ple de parelles enamorades. Encara que em distreguis menjant creps, no és el millor lloc per anar ara mateix. Tens raó. Doncs què et sembla Escòcia? Ah, mira, no hi he estat mai. Jo tampoc. Anem a buscar en Nessie, si vols. Eloi, com ets! Si els monstres no existeixen! Jo crec que sí. Ah, i t'hauràs d'abrigar molt...

En Daniel va passar d'abrigar-se a desabrigar-se en un obrir i tancar d'ulls. Va saltar del llit i es va tocar els pantalons del pijama. Molls. Aquella nit, el monstre havia estat rondant per l'habitació. Ho havia passat tan malament, que havia acabat encenent el llum. Però, es clar, era molt intel·ligent i, quan hi havia llum, s'amagava i ja no sortia. Li va demanar a la mare que no li posés esmorzar a la motxilla. I doncs, si avui toca entrepà de Nutella. Doncs per això. I després, el drama. Llàgrimes de cocodril inundant aquella carona més bonica que un arbre de Nadal. Què passa, Dani? Que em prenen l'esmorzar. Qui? Els monstres de la classe. La mare el va abraçar i va agafar la bossa de mà i l'entrepà que li havia preparat. Aquell dia, el va acompanyar fins a la porta de l'escola i va fullejar una revista que havia agafat. Va llegir el seu horòscop mentre esperava que la Laia sortís.

Quan la Laia va sortir, es va trobar amb la Mercè a l'entrada. Acabava de plegar una revista. Portava un entrepà a la mà. L'aniversari d'en Daniel ja havia passat. Podem parlar? Es clar, tu diràs. A la Laia li va saber molt greu el que la Mercè li va explicar. No era el primer ni seria l'últim. Estarem al cas, avui mateix en parlarem. Van fer una activitat de dir-se coses boniques i la Laia no va cridar ni un sol cop. A l'hora del pati, mentre imprimia una feina per aquell dia, va rebre un e.mail. La llegenda del llac Ness. En Ness era un monstre. I en Daniel sempre parlava de monstres. Havia arribat el dia de parlar-los de monstres amables i bons. De fet, en Nessie no l'ha vist mai ningú, que sapiguem. Però de nosaltres depèn ser un monstre bonic o un d'horrible. Perquè en Nessie mai no agafaria l'entrepà de ningú, mai no li faria la traveta a ningú i mai no es riuria de ningú. Aquell era el primer pas per tractar un tema més delicat que el paper de seda. Però d'alguna cosa havia servit. Ningú no li va prendre l'entrepà a en Daniel i un parell de nens es van acostar per demanar-li perdó. A més, a la sortida, en Daniel li va estirar la vora de la bata. Digues, Daniel. Estic content perquè potser el monstre que s'amaga a sota el meu llit és en Nessie. I no em vol fer por, només vol jugar a

fet i amagar. Aquesta nit, li deixaré una taronja al tió i una altra a ell.

Ell l'havia trucat. No pengis. Soc jo. No sabia què l'havia impactat més. No havia aclucat ull en tota la nit i ara l'examen li havia sortit regular. Li havia demanat de veure's. I ella s'havia sentit més confosa que el dia que li van demanar si volia fer Humanitats o Matemàtiques aplicades. No sabia quina de les dues sonava pitjor. Es clar que si no hagués triat Humanitats no hauria conegut a en Guillem, potser. Però ara mateix no sabia si allò era bo o dolent. En Guillem, el noi atractiu amb qui tothom volia fer els treballs. A l'hora d'esbarjo, el jugador de futbol que tenia cheerleaders als bancs. I ella que se'l mirava igual que la Pretty Woman els vestits abans de conèixer en Richard Gere. Fins que va arribar el dia. El dia de triar parelles pel treball de recerca. I ell se li va acostar: Anem junts? Va tartamudejar per pronunciar el monosíl·lab. Des d'aleshores, inseparables. Fins que va arribar el viatge, maquillat d'oportunitat única, i ella li va dir que no el desaprofités. Un Erasmus a Edimburg. I tot es va truncar. O no. La torre de Pisa és bonica tal com és. Ja, Jules, però tu i en Guillem no sou la torre de Pisa. Si sou tirant a poc flexibles, li va dir la seva germana, que l'acabava de trucar per dir-li que pel sopar de Nadal no seria a casa. Digues als pares que em sap greu, però és una oportunitat única. Ho necessites, oi? El què. Marxar. Sí. Doncs ja buscaré una bona excusa. Gràcies, germaneta. Per cert, podries dir-li a en Guillem que et passi recomanacions? Ara que ja torneu a parlar... No et passis. Segur que l'Eloi ja tindrà recursos. Segur que sí. Per cert, et segueixes veient amb en Jofre? Sí, per què? Com que per què. Per saber com està el seu pare. Ah, està bé. Està escrivint una novel·la que sortirà per Sant Jordi.

Per Sant Jordi. Així que ja hi havia data. Escriré la nostra història d'amor i te la dedicaré. Ella no va pensar que quan es publicués ja s'haurien deixat. Bé, no hi havia cap comunicat oficial, però el silenci es donava per vàlid, es clar. El més difícil havia estat mantenir la relació en secret. Una vegada, es van trobar amb en Jofre al carrer. Vinc a veure al meu pare. I tu? Jo? Ehem... Sortia a passejar i buscant un supermercat obert 24 hores he arribat fins aquí. Doncs Déu n'hi do, si vius a l'altra punta. Sort que no havia insistit. Potser havia trobat restes del seu pintallavis a la camisa del seu pare? El seu perfum al sofà? Bé, tant li feia. En Jofre era discret. I estava penjat de la seva

germana. No el veia assegut-la a la falda i dient-li: Mira, que el meu pare i la teva germana tenen una història. Per començar, primer havia de confessar-li ell el seu amor. Seria molt absurd, cuidar-se de la vida dels altres. Però, es clar, les perruqueries estaven plenes de revistes amb vides alienes. I si el desbloquejava per demanar-li què li havia passat? No, en lloc d'això, miraria vols per anar a Escòcia. Li havia promès a l'Eloi que trobaria una ganga. Però, veient els preus, seria complicat.

Que complicat. En Guillem tenia el do d'aparèixer quan menys l'hi convenia. La Carla, la seva millor amiga, li havia dit que no era un do exclusiu d'en Guillem: Ho sento, Júlia, aquest do el tenen tots els exs del món. Li havia demanat de veure's. Ella podia quedar-hi i demanar-li recomanacions de pubs d'Edimburg, però això no ho podria defensar davant d'en Jofre. Ell hi tenia la mare vivint, coneixia millor Escòcia que en Guillem, que només hi havia passat un semestre. És igual, si tens ganes de veure'l, queda-hi, tia. Benvinguda al segle XXI. Mai tantes parelles s'havien donat tantes oportunitats. Ja, però és que jo no vull tornar amb ell. Ja.

Ja m'he fet gran, mama! Ara ja no em faig pipí cap dia! En Daniel portava més de cinc dies dormint amb el llum encès i una taronja a sota el llit. La mare no l'havia descobert fins que ell li havia ensenyat: Apa, fill! Però ho té complicat, per arribar fins aquí, el tió! No, si no és pel tió, és pel monstre Nessie. Ah, doncs així... La Mercè es va empatxar de taronja. Sort que portava vitamina C. Quan faltava poc per Nadal, en Daniel es va trobar una nota sota el llit: Estimat Daniel, m'ha agradat tant com m'has cuidat, que marxo a Escòcia, que allà em reclamen. Tothom em busca i ningú no em troba. M'has fet molta companyia. Gràcies per tot. La Mercè no va trobar oportú posar que en Nessie preferia les mandarines a les taronges. Realment, no en tenia ni idea.

No tenia ni idea de què volia dir-li que fos tan important. Se la mirava d'una manera que mai no li havia llegit als ulls. No sabia amb què li sortiria. I, estranyament, només tenia feina a mirar als costats. No volia que els veiessin junts. Ja no. I per què pensava tant en en Jofre? Va consultar el mòbil unes quantes vegades fins que ell li va comunicar que marxava a viure a Escòcia. Es va escanyussar amb el suc de taronja. M'han ofert feina allà de becari. Marxes? Sí. Doncs bon viatge. M'agradaria que vinguessis amb mi. I després, el silenci. Un silenci llarg, llarg, llarg. Massa llarg.

Massa llarg. El títol era massa llarg. I l'últim capítol, massa curt. L'equilibri. L'equilibri que trobava amb la Laia. Amb un petó seu era capaç de trobar la calma que temps enrere només trobava passejant pel castell d'Edimburg. Precisament a la botiga de souvenirs havia conegut a la Kelly, la mare del seu únic fill, que li havia venut la tassa on havia begut sempre el te que ella mateixa li havia ensenyat a fer: Al microwave? No way, darling! El bon te s'havia de fer posant aigua a escalfar. El xup-xup de la vida que només trobava si era a prop de la Laia. Però la Laia tenia 35 anys. I ell, el doble. Què diria la gent. Ella, moltes vegades, abraçada a ell i entortolligant les seves cames amb les d'ell, li deia: Però què t'importa, l'edat? Jo i la meva germana ens portem quinze anys. Tens l'edat del meu pare, tampoc és tant, no? Dona, podria ser el teu pare. Però si hi ha moltes parelles que es porten la mateixa edat. En Richard Gere i l'Alejandra Silva es porten la mateixa edat i estan esperant un fill. Vols un fill? Ehem... La Laia no havia sabut què contestar. No ho sé, vull màgia a la meua vida, i amb tu n'hi tinc, fins i tot quan llegim Bécquer a la vora de la llar de foc. No havia dit res. I ell ho havia interpretat a la seva manera. Mai no havia estat bo parlant, per això preferia escriure. Ell ja tenia un fill, en Jofre. Si ara en tenia un altre, en Jofre podria ser el seu pare i ell, el seu avi. La Laia, enriolada, una vegada li havia confessat: Avui ha vingut a l'escola un home i li he preguntat: qui és el teu net? I m'ha dit: de nets encara no en tinc, en Pau és massa petit per donar-me'n. Un home de més de 50 anys amb un fill de 5! Quina patinada! I mira que en Clooney té els bessons més petits! Ell no volia que ningú es burlés d'ell. Però com la trobava a faltar...

Si no el trobes a faltar, és que ja has començat a oblidar-lo. La Carla ho va escriure al grup d'amigues i totes van respondre amb polzes enlaire. La Júlia tenia un garbuix de sentiments i pensaments...

I, amb tots els seus pensaments —i uns quants dels seus personatges— bullint-li al cap, l'escriptor va agafar la tassa i aquesta li va patinar de les mans. El vidre és molt escandalós quan es trenca. Els bocins van anar a parar fins i tot entre el teclat. I ell es va cremar les mans perquè el te estava massa calent. Però la Laia ja li deia, que de tot se'n podia treure una cosa bona. Acabava de trobar el títol perfecte: La tassa d'Edimburg.

Edimburg era una ciutat màgica per Nadal. Semblava que els elfs del Pare Noel l'havien decorat sense esforç. I acabava de nevar. L'Eloi volia un souvenir i va insistir molt per fer la visita guiada pel castell. Després anirem a comprar algun record i ja buscarem un lloc on prendre una xocolata calenta. Ella desconfiava de la qualitat a un lloc que era famós arreu pel whisky i les galetes del te, però la xocolata era universal. Quan van entrar a la botiga de souvenirs, una campaneta va anunciar la seva entrada. Entrada triomfal. Algú conegut la mirava des de la caixa. Algú amb una tassa a la mà. La mateixa tassa amb la qual havien brindat infinitat de vegades. Potser per la nostàlgia, potser perquè era Nadal. Potser perquè sí. Potser era amor. Es van abraçar i ell li va fer un petó que va incomodar a uns turistes japonesos que volien fotografiar l'establiment. Perdona'm. No puc viure sense tu. L'Eloi va fer un video del moment, conscient que seria el que els posaria si mai els passava pel cap casar-se. I ella, traient-se els pèls de la bufanda que s'havia menjat amb tant d'ímpetu, el va saludar i, clavant-li els ulls com fletxes, li va preguntar: Encara em dedicaràs el llibre a mi?

A mi no se m'hi ha perdut res, allà dalt. Júlia, bonica, allà dalt hi soc jo. Com si Murphy s'acabés de despertar de la migdiada, el telèfon li va vibrar als pantalons ajustats que s'havia posat. Sí, havia triat la roba que es posaria, però tampoc molt. Només havia estès mig armari a sobre el llit. Amb en Jofre, l'estenia tot, fins i tot la roba que tenia a sota les vànoves, que acostumava a ser de pijama i no li servia per a una cita diürna. Va treure el mòbil de la butxaca distreta, mentre ell li agafava la mà que s'agafava al got del suc de taronja. Ella sempre triava el mateix bar, però aquells dies era tancat i havien entrat al primer que havien trobat. Per mi una xocolata. No en tenim, reina. Doncs un suc. Te'l porto de taronja, que porta vitamina C. Va bé. De B no sé si en porta, però són de València, molt bones, ja veuràs. Anava al bar de l'Eloi i, al cap d'uns dies, s'hi presentava sola i li demanava què li havia semblat el noi de la cita. Amb en Guillem havia estat concís: Està molt bo. Sí, però la teva xocolata més. Pots dir el que vulguis, però a mi no em mires així. La Júlia havia estat molt feliç amb en Guillem. Però ja pensava en ell en passat. En canvi, quan en Jofre li va demanar si li venia de gust veure's, va pensar que sí, que quina sort que a l'horòscop d'aquella setmana Venus estava de la seva banda i era un bon moment per a l'amor. Quan en Jofre li va dir si no t'ho dic rebento, ella va

tancar els ulls i va rebre un petó amb gust de regalèssia que, barrejada amb la seva taronja, li va donar una idea brillant: enviaria un e.mail a l'Albert Adrià per proposar-li un torró amb aquell gust per al següent Nadal.

Nadal. S'apropava la cavalcada. En Daniel va portar la carta als Reis en secret. Quan el rei ros la va obrir, ell li va demanar que se la llegís en silenci. El rei va somriure quan va llegir que li portessin una taronja al monstre Nessie i el saludessin en anglès de part seva. La seva mare s'ho mirava amb l'entrecella arrufada. Quan el nen va anar a acariciar al camell, el rei blanc se li va atansar i li va dir: Quin nen més maco que tens, Mercè. Ella se'l va mirar encuriosida. Intentant descodificar un rostre sota una barba força ben aconseguida: Miquel, ets tu? El mateix, tot i que avui aniria bé que em diguessis Melcior. Li va fer l'ullet mentre ella recordava el ball de fi de curs quan els dos feien COU. Després, el rei ros va plegar la carta on en Daniel li deia que deixaria de fer-se pipí si ells li portaven un nòvio a la seva mare. De sota el guant, en Miquel va treure un paperet plegat i li va demanar a la Mercè que hi escrivís el seu número. Era un tros de revista. Una part del seu horòscop: Dies favorables per l'amor: avui. Si vols, després de festes, podem veure'ns un dia. En Dani passa la setmana que ve amb el seu pare, va dir la Mercè. A la revista d'uns dies abans, hi deia que s'havia de deixar anar i donar-li una oportunitat a l'amor. I ara això. I ell. Em sembla perfecte.

Perfecte. El petó va ser perfecte. Mentre buscaven un bany públic per l'escriptor, l'Eloi va agafar la seva amiga en braços i li va dir que ell volia sortir als agraïments. S'havien conegut gràcies a l'Eloi, que s'havia equivocat de tasses un dia que anava de bòlit. Els havia portat la tassa equivocada i la Laia, que el coneixia molt bé, es va aixecar i li va portar la seva tassa de te a l'home que li havia pres la seva taula preferida. El món es va aturar. Una mica com a les pel·lícules, però més real. Perquè ella va tombar una mica de te i a ell li va caure el maletí quan li va oferir seure al seu davant. Era com un videoclip, o així ho va descriure l'Eloi, que s'havia aturat per treure's la suor amb un drap de cuina i se'ls havia quedat mirant, pensant que a ell no li passaven aquelles coses ara que era un adepte de Tinder. I va notar alguna cosa en l'ambient.

L'ambient nadalenc ho adornava tot. El cel brillava entre llums i estrelles. La Júlia va moure els

braços fent escarafalls mentre en Jofre feia càlculs aproximats de quant els costaria la broma del pàrquing després de la mitja hora de retard de l'avió. A ell no li pagaven pas tant bé els concerts. La Laia i l'Eloi s'hi van abraçar. L'escriptor es va quedar en segon terme, esperant les presentacions pertinents. En Jofre, primer estranyat: Papa, què hi fas, aquí? I després, lligant caps i mirant a la Laia: Aquell dia no buscaves un súper 24 hores, oi? I ella, entre enriolada i il·lusionada, negant-ho amb el cap. Ningú no va fer cap menció sobre l'edat. La Júlia, de broma, sempre li deia a la Laia: No sé de què et queixes, si t'agrada el punt de creu i ballar boleros. Sou l'un per l'altra. I després, es van perdre tots a dins l'ascensor.

L'ascensor es va obrir i en Daniel en va sortir. La Mercè el va abraçar com si fes anys que no el veïés. I el pare del nen, incòmode, es removia allà dins envoltat de regals: Potser el tió s'ha passat aquest any, oi? Potser.

Potser brillaven més les espelmes que l'estrella que va portar l'Eloi dels xinos perquè era l'única botiga oberta a les deu de la nit de l'última nit de l'any. Els pares de la Laia i la Júlia van preparar un banquet que hauria satisfet l'estrella de Hollywood més exigent. Canapès i aperitius que semblaven inspiració directa de la Rusalleda. Tothom va avenir-se la mar de bé i l'hora del raïm va ser memorable. La mare de les noies li va dir a l'escriptor que mai no havien rigut tant. L'Eloi ho va corroborar. L'escriptor, quan per fi es va poder empassar totes les granes, va dir que aquella nit donaria per a un llibre. Tots li van treure la idea del cap. La mare de la Laia se li va acostar per darrere i, acariciant-li els llargs cabells, li va xiuxiuejar: Jo també me n'hauria anat a Escòcia per trobar-me amb ell... No, mare si jo no sabia... I així, sense dir-se res, s'ho havien dit tot. El pare feia temps que estava encantat amb l'escriptor. S'havia comprat els tres llibres que havia tret al mercat. Bé, no, l'últim l'havia agafat prestat a la biblioteca. No havien parat de parlar de poesia i de futbol i anava repetint, mentre s'omplia i buidava la copa de cava, que era ben curiós, que una sortís amb el pare i l'altra amb el fill. Però tots reien, tots reien perquè eren feliços. I l'Eloi també estava content, però això només ho sabia la Laia, de moment: Em sembla que m'he enamorat. I això com ho saps? Doncs perquè és l'únic que m'ha convençut en trenta-vuit anys per disfressar-me de patge la nit de

Reis.

Era la nit de Reis. Anaven molt elegants. Mama, em sembla que el rei blanc està enamorat de tu. Jo prometo no fer-me més pipí si cada dia em deixa un regal. I ella, mentre li esbullava els cabells, no va poder amagar un somriure delator. En Miquel, que sempre li enviava notes en forma d'avió, que sempre que s'asseia a prop seu es posava vermell. Una carta d'amor a la bústia de casa els pares que arribava quan ella ja havia començat a sortir amb en Pol, el pare d'en Daniel. I ara se sentia com una col·legiala mentre es mirava a tots els aparadors i el seu fill li deia, ben fluixet: Mama, he demanat un nòvio per a tu. No t'enfades, oi? Jo ara ja soc gran. Avui els deixaré tots els bolquers i no em faré mai més pipí. Ara ja no tinc por del monstre de la nit perquè sé que amb una taronja em deixa dormir i ja ha marxat a Escòcia, que em va dir la Laia que viu allà. I així tu pots dormir acompanyada i no tens fred, perquè fa fred, oi? No ho sé, rei meu, jo no en tinc. Amb aquest fanalet, és impossible tenir-ne. I es van abraçar i es van posar a primera fila. Encara avui, Melcior no sabia dir quins ulls brillaven més.

Més sorprès que el dia que la Laia li va dir que sí es va quedar l'escriptor quan va rebre una trucada el dia dels Tonis. Era el seu editor. Va mirar el rellotge, confús. Eren les dues de la matinada. Nano, estic escrivint un llibre. M'agradaria que hi donessis un cop d'ull. En Miquel estava eufòric, li va dir que la cavalcada de Reis li havia canviat la vida. I l'escriptor va penjar posant-se les mans als malucs, sentint que la Laia el cridava des del llit i ell corrent per arribar a temps al bany. Allà, va obrir una revista gratuïta. L'horòscop el felicitava per la decisió presa en el darrer mes: la convivència serà complicada però feliç. I la bufeta, molt millor que l'any passat. Pero lo cierto es que, de los lectores de esta revista, si triunfa uno, ya será un triunfo. El signava un astròleg de molt prestigi, un tal Benito Laespada, professor jubilat.

Lena Ruiz